

Kázání Růžďka 6.10.2019 **Abelovo a Kainovo díkuvzdání**

Introit: *I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je moje spása. (Abakuk 3, 17-18)*

Píseň 548

Modlitba

Čtení: Lukáš 17, 11-19

Píseň 438

Text kázání: Genesis 4, 1-8

Bratři a sestry,

chceme dnes společně přinášet Hospodinu oběť díků u příležitosti díkuvzdání za úrodu. Ten známý příběh, který jsme četli, nám však chce naznačit, že může být rozdíl v tom, jak Bohu můžeme děkovat. Můžeme Bohu děkovat plni vděčnosti, ale může to být pro nás pouze povinnost, rituál, náboženský úkon. Můžeme své díky vyjadřovat celým svým způsobem života, avšak v tichosti, ale můžeme také tak činit pouze na oko, aby se neřeklo, když tedy děkují všichni.

Abel věřil, a proto přinesl lepší oběť, než Kain a dostalo se mu svědectví, že Bůh přijal jeho dary. Tak to čteme v 11. kapitole listu Židům. Jinými slovy můžeme usoudit, že nezáleží toliko na formě, jak Bohu děkujeme, ale zda to se svou vděčností myslíme opravdu vážně. Protože **Bůh vidí přece do srdce každého člověka.** Abelova oběť byla přijata, protože věřil Bohu. Uvědomoval si, že všechno co člověk má, má pouze z Boží milosti. A uvědomoval si to s největší pravděpodobností ve stínu hříchu svých rodičů. Vždyť následkem jejich hříchu byli vyhnáni pryč od Hospodina, pryč od jeho požehnání. Abel si však uvědomoval, že i přesto co člověk udělal špatnou věc, přesto Hospodin nad ním bdí a stará se o něj. A to je přece veliká milost, že i přes mnohé naše pády, můžeme vnímat, že Bůh je milosrdný a stará se o nás. **Vždyť za hřích si přece každý z nás zaslouží smrt. Ovšem darem Boží milosti můžeme přijmout věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.**

Kainův postoj k děkování byl evidentně jiný. Když čteme od začátku ten příběh, tak zde nevidíme sice nic zvláštního. **Kain se stal zemědělcem a po jisté době přinesl Hospodinu obětní dar z plodin země.** Dle vyprávění se můžeme dokonce domnívat, že Kain byl první z bratrů, co si vzpomněl na Hospodina. A taky to můžeme zřejmě považovat za vůbec první díkuvzdání za úrodu. Jaké to ovšem bylo díkuvzdání? Možná oku lahodící, pestré aranžmá různých i cizokrajných plodin. Prostě lidským okem hodnoceno, celkem profesionální bohoslužba a člověku by zde snad bylo i dobře. Ale **Bůh hledí především na srdce.** Až dále se v tom příběhu dozvídáme, jaký Kain doopravdy byl. Poté co Hospodin neshlédl na Kainovu oběť, **vzplanul Kain velikým hněvem a zesinal v tváři.** Zřejmě to byl člověk výbušný a ta zsinlost tváře dokonce hovoří až o záchvatu zla. Někdo by třeba ale mohl říct, že přece člověk nemůže za to, když ho přepadá takový záchvat. Když ale budeme pozorně číst dále tento příběh, tak již zde zjistíme, že každý je zodpovědný za své jednání. Hospodin se Kaina zeptal: **Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro?** Hospodin zde v podstatě shrnuje Kainův dosavadní život. Nekonal dobro. A jeho srdce mělo jiný postoj, než srdce Abelovo. Zřejmě v něm byla hořkost a zloba. Zloba možná na své rodiče, že chybovali. Možná jim to nedokázal odpustit, když se mohli mít jako v ráji a teď on sám musí dřít jako mezek na poli. Možná také ale mohl Kain přemýšlet, že co si rukama neoddře, to nebude mít. Možná ale v hořkosti srdce zapomněl, že **je to Hospodin, který dává zasetému semenu vzrůst** a že jemu je třeba za vše co má, děkovat. Zřejmě se Kain cítil ve svém životě velice nešťastný. Možná se minul povoláním a při každém kopnutí do tvrdé hlíny padala i ostrá slova. Možná pochyboval o tom, co dělá, vždyť jeho jméno v hebrejském překladu mělo význam *kovář, anebo kopí*. O tom, že mohl být ale nešťastný, však hovoří nejlépe třetí překlad jeho jména. A to je *ten, který zpívá žalozpěv*. A

tak nyní možná otázka pro každého z nás. **Je náš život před Bohem jeden krásný nádherný žalm, anebo zahořklý žalozpěv?** A co mohu změnit, aby mé srdce bylo plné vděčnosti a nikoliv hořkosti? Co nás může učinit šťastnými? Jsem přesvědčen, bratři a sestry, že jediné pokání. Podívat se upřímně do svého srdce a zjistit, co nám před Bohem chybí. Jsem totiž přesvědčen, že zdrojem našeho neštěstí není to, v jakých podmínkách žijeme, ale jestli žijeme v hříchu, anebo tyto cesty opouštíme. Kainovi to bylo řečeno zcela jasně: **Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit, ty však máš nad ním vládnout!**

Bratři a sestry, v tomto slově je řečeno i nám zcela jasně, že pokud bychom sešli z dobré cesty, budeme hříchu velice náchylní. A budeme slabí pokušení odolat. Protože když přestanete konat dobro, **hřích se uvelebí ve dveřích** nejen vašeho domu, ale především vašeho srdce. A bude **dychtit**. A tohle dychtění pak nelze přeslechnout. Znam hodně lidí, kteří nešťastní ve svých závislostech přicházejí a chtějí být svobodní. Oni říkají, že slyší hlasy, které je vždy přesvědčí a nemohou si pak pomoci. Je to u takových veliké zoufalství a bezradnost. Mám však pro takové radostnou zprávu. Pán Ježíš Kristus má moc každého osvobodit z jakéhokoliv otroctví hříchu. A je ale velice důležité, kdo je komu pánem. Jestli hřích nám, anebo my jemu. Hospodinovo slovo říká i nám, **ty máš nad hříchem vládnout**. Víte, mnozí by chtěli uzdravit a osvobodit, chtěli by být opět zdraví a šťastní. A věřím, že Bůh má novou šanci přichystánu pro každého člověka! Protože Hospodin je Bohem milosrdným, který dává novou šanci každému, dává každému zaslíbení, **že pokud bude činit dobro, tak že ho přijme**. Vždyť takové zaslíbení dostal už Kain. Proto, abychom byli ale schopni činit dobro, je potřeba činit pokání. Pokání ale není pouze vyznat se ze svých hříchů. To je jako Kainova oběť na oko. Opravdové pokání, které jediné může způsobit nový začátek je **upřímně litovat svých vin, oddělit se od hříšných postojů a opustit cesty hříchu**. Bez takovéto proměny srdce vám nepomůže, učinil-li Bůh na vás nějaký zázrak. Ten je už zapomenut. Podívejme se na těch deset malomocných. **Jeden jediný se vrátil, aby vzdal Bohu díky**. U jednoho jediného došlo k tomu zásadnímu. Totiž uzdravení srdce.

Domnívám se, bratři a sestry, že těch zbylých devět uzdravených nedošlo spokojenosti a štěstí svým uzdravením. A že mnohý, který třeba není uzdraven, anebo jehož zdraví již chátrá, ale přesto má srdce plné vděčnosti, je na tom lépe, než kdokoliv, kdo si bláhově štěstí představuje jinak. Když si vezmeme závěr toho dnešního příběhu, víme z něho, že **Kain neuposlechl Božích výzev a nedal si říct**. A už zde došlo na slova Pána Ježíše. **Už ten, kdo se hněvá na svého bratra, ten jej již zabil ve svém srdci**. Každý vykonaný hřích, bratři a sestry, se již dlouho skrýval a nepozorovaně rostl v srdci člověka. A každý z nás může slyšet mnoho Božích výzev k odvrácení se od hříchu. Záleží však na nás, jakou cestou se dáme. Bůh nám stále ještě ze své milosti trpělivě poskytuje čas ke spáse. **Kainovo díkuvzdání skončilo hrozně**. Proto dvě otázky a tři má přání závěrem:

Jak je to opravdu s námi, bratři sestry? Kolik nás bude dnes upřímně a se srdcem plným vděčnosti vzdávat Bohu díky? Věřím, že nás nebude jen jedna desetina, jako v tom příběhu. A doufám, že ani naše oběť chval a díky nebude pouze jaksi naoko vyčpělou bohoslužbu. A chtěl bych být ještě smělejší, chtěl bych směle doufat, že celé naše životy jsou, anebo ode dneška alespoň budou jedním nádherným žalmem vděčnosti, nádherným vyznáním, které slyšíme u proroka Abakuka: **I kdyby fikovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je moje spása**. Amen.

Modlitba Píseň 545 B Večeře Páně píseň 621 Večeře Páně (písně 682, 683)

Přímluvné modlitby

Slovo poslání: Kazatel 11, 1 -8

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 550

